

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 6. Iram frænandi motiva alia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79340)

§. VI.

Iram frenandi alia motiva.

Commis qui irascitur. Matth. 5. 22. Ecce abundantia iustitiæ ad iustitiam; ut Scribæ, & Pharisei, si non occidant, servare iustitiam glorientur? Christi verò Fidelibus, non solum inhihetur occisionis actus; sed prohibetur ad iram animi motus. Facilius quidem est, non occidere, prohibendo manum; quam non irasci, cohibendo animi motum. Simon Cass. l. 10. c. 17.

Nolumus ab hominibus vinci; & iram non possumus vincere. Quâ turpitudine quid execrabilius dici potest? S. August. l. de vera relig. c. 44.

Omniem amaritudinem fellis evome; & quocumque pacto valueris, charitatis dulcedinem sume: nihil enim suavius, nihil illâ beatius est. S. Isidorus lib. de conflictu vitior; & virtut. Dilectio respondet.

Homo, mansuetum animal, & rationale, atque benignum; contraria suæ naturæ facit, & negligentia mores suos in ferinos vertit. Chrysost. hom. 12. in Gen.

Nihil insuavius homine iracundò, nihil molestius &c. Melius est, cohabitare bestiar, quam homini tali: nam illa quidem, si semel cicuretur, servat suam legem; illum autem quoties placaveris, iterum exasperatur. Idem hom. 6. in Acta.

Quod si iratus seipsum intueri posset, nullâ alterius indigeret admonitione: nihil enim iratò turpius. Idem hom. 25. in Joan.

Neque demon ita eum metuit, qui eum expellit, & ejicit ex alio homine; ut hominem, qui iram vincit, & animo imperat: nam hoc ipsum est quoque sævus demon; & ij potius, quam qui à damone vexantur, miseri dicendi sunt. A damone enim vexari non immitit in gehennam; irasci autem, & acceptæ injuriæ meminisse, expellit ab ipso regno coelorum. Id. in Pl. 4.

Non irasci, absolutio est, & supplementum; per quod præceptum, non occides, custodiri queat. Qui enim in iracundiam non effertur, quantò longius ab homicidio abstinebit: radix quippe homicidij iracundia est. Qui igitur radicem abscindit, multò facilius ramos ejus poterit amputare; imò nē germinare eos permittit. Idem hom. 19. in Matth.

Mirabile sane! imò & miserabile: nobilem illam creaturam ad imaginem Dei creatam, & omni creaturæ prælatam, ad modicum verbum, tenuemque flatum, ad linguæ sonitum, aërisque ictum, à rectitudinis suæ statu quasi violenter excuti, & turbinis more in vertiginem agitari. Richardus à Sanct. Vict. tr. 1. de statu inter. hom. c. 9.

Quis nos separabit à charitate Christi? O Domine Deus! quam pauci sunt hodie inter nos ita firmati, ut dicere valeant illud verbum! Nunquid ita firmati sunt in dilectione illi; quos, non dico, tribulatio, sed leve verbum, separat à charitate proximi: qui, auditò unico verbo, quod

eis displicet, statim exardescunt in iram, in ultionem; nec potest recedere de eorum memoria: imò istud volunt, & revolvunt, in cogitatione sua: similes cani, qui corrodit lapidem projectum. Certè isti non sunt firmati in charitate Dei; ideo facile capiuntur à diabolo: nulla enim sagitta illius missa contra tales cadit in vacuum. S. Bonav. l. 43.

Magis propriè est imago Dei anima rationalis, quam alia imago. Et aliqui scindunt eam, ut iracundi, & vindicativi: alij projiciunt in ignem, ut avari; quia avaritia est ignis: alij projiciunt in latrinam; ut luxuriosi. Sanct. Vincent. Ferr. l. 2. de SSS. Trinit.

§. VII.

*Ira usus bonus, ira sancta.**Ex Veteri.*

Irascimini, & nolite peccare. Psalm. 4. 5. Irascimini, ubi culpa est, cui irasci debeatis: non potest enim fieri, ut non rerum indignitate moveamur; alioquin non virtus, sed lenitudo, & remissio, judicatur. Irascimini ergo ita, ut à culpa abstinereis. S. Ambros. l. Offic. c. 21. Irascamur & nobis, si quando peccamus; irascamur & alijs. S. Hieron. in Ecclæ. 7. Præteritis peccatis irasci debemus; ut præsentem nequitiam possimus extinguere. Quid est enim aliud poenitere, nisi irasci sibi; ut horreat, quod fecit; & cruciatus à se exigit, nē Judex potius iratus affligat. Cassiodorus hic. Instruit filios hominum S. Spiritus; ut sanctâ quâdam iracundiâ exardescant, & resistent pravis desiderijs; & eò modò peccatum vitent. Bellarminus hic.

Dixi, confitebor adversum me injuriam meam Domino. Et tu remisisti &c. Psalm. 31. 5. Sequitur de accusatione propria salutare remedium, quando pepercit Judex, cum sibi non parceret reus, Cassiodorus hic. Iratus est potius sibi (David) qui se cognovit iustâ oburgatione culpam. Tam ingentium populorum Rector sibi erat vehementissimus tortor; exigens à se poenas, quas jussione vix ferre poterat alienâ. Id. in Pl. 50. proemio.

Dominus regnavit, irascantur populi. Pl. 98. 1. Non præcepit Propheta, ad aliquod facinus populos commoveri; sed ut sibi potius irascantur, qui rem probati sunt fecisse nefariam: ut citò ad conversionis salutem veniant, cum propriâ voluntate suâ coeperint facta damnare. Cassiod. hic.

Super inimicos tuos tabescebam. Psal. 138. 21.

Melior est ira risu Ecclæ. 7. 4. Risus dissolvit sapientem, ira corripit, & emendat. S. Hieron. hic.

Ex Novo, & Patribus.

Estote prudentes sicut serpentes. Matth. 10. 16. Non adeò bonus, suavis, & columbinus, sit homo; qui de felle, & venenò serpentis aliquid non habeat, quò in vitia non irascatur. Baeza t. 2. l. 12. c. 3. §. 3.

Ecc ec 3

Domi.